

V Praze 1. června 2005

Vážená a milá paní profesorko,

bude to dobrých patnáct let od mého setkání s Vaší drobnou knížkou, v níž jste pořídila první zevrubný přehled dějin pošumavského městečka jménem Lhenice, rodného místa několika generací Trnků v 17. - 19. století.

Už tenkrát mě napadlo zapátrat si také po Vašem životopisu, případně pokusit se o jeho sestavení z několika nečetných zmínek, které se o Vás dochovaly v regionální literatuře. Moc tam toho nebylo. Pár zajímavých maličkostí mi skutečně přineslo až pátrání kolegy Ing. Martina Slabocha, který nahlédl do universitních análů Filosofické fakulty UK v Praze (kde jste studovala) a potom také moje kratičká návštěva prachatického archivu. Ale byly to jen paběrky. K pěknému připomenutí Vaší památky by stačily tak leda v pětiřádkovém kalendáriu.

Znáte to - ptám se a hledám dál, sem tam něco přibýlo, ale pořád to není ono. Musím se také omluvit, že mi to kolikrát ujelo a při bádání jsem Vám neřikal paní profesorko, ale Maruško. Zkrátka řečeno s básníky - Kde bych tě nejraděj potkal (Šrámek), ...marné volání (Mácha).

Přesto pak 3. listopadu 1997, zrovna lilo jak z konve, se mi podařilo poměrně drze publikovat v Jihočeských listech jakýsi souhrn dosavadních poznatků, bohužel ale bez Vaší fotografie. Nikdo ji neměl, jakoby se po ní zem slehla. Jen portrétní snímek je tou pravou třešinkou na dortu. Chybí-li, je článek smutný jak vykáčený sad.

Mínula další léta. Věc pokročila k lepšímu, když bylo možné spolehlivě zjistit a napevno zaznamenat pěknou řádku důležitých dat ke lhenické rodině Kindlmanových - Vašich ctěných rodičů, a to přímo z místní evidence obyvatelstva. Tehdy byla také zpřesněna i Vaše osobní data ověřením v matrikách. To vše díky přičinění paní Marie Jarošové, redaktorky měsíčníku Lhenický zpravodaj, možná se na ni trochu pamatujete, stará se dnes také o lhenickou knihovnu. To mi nakonec v zimě 2001 dodalo takovou odvalu, že jsem si, paní profesorko, Váš imaginární portrét vykoláčoval sám.

Dneska při srovnání s Vaší konečně objevenou fotografií je vidět, že jsem ten účes tedy netrefil, to uznávám. Ale ta krásná mašle, kterou jste mívala ve vlasech, je přece skoro úplně stejná, ne? Tak vidíte, všechno nakonec dobře dopadlo. S potěšením ještě dodávám, že ta Vaše kabinetka z Vlasákova budějovického atelieru (na protější stránce nahoře) se u nás objevila díky pátrání Jany Vaněčkové ze Lhenic. Na tu si vzpomenete najisto, jak se u Honů na sadě česávalo ovoce. No a paní Vaněčková se právě tam poptala pana profesora Bosáka, jestli Vaše foto nemá v rodinném archivu. A měl.

Tak to je tady od nás dole zatím všechno a zmíněný starší článek příkládám. Vzpomínáme a rádi se zase někdy ozveme.

S úctou M. T.

Příběh knížky o Lhenicích a okolních vesnicích

Na podzim roku 1937 nákladem a péčí místního sdružení Občanské záložny spatřila světlo světa drobná knížka s názvem "Lhenice a vesnice k nim příslušné".

Její autorka Marie Kindlmanová knihu věnovala všem obyvatelům svého rodného městečka právě před šedesáti lety. Kdo v ní tenkrát zalistoval, brzy poznal, že drží v rukou dárek nad jiné. Byly to první dějiny Lhenic a okolí. Na jejich stránkách se čtenáři nedočkavě vydávali po

tajemné cestě do minulosti městečka od letitých písemných zpráv z análů cisterciáckého kláštera ve Svaté (Trnové) Koruně až ke zlaté době prosperity obce pod ochranou práv královského města Tábora a dál.

Spisovatelka dobře věděla, že česká historie se právem pyšní světovou raritou v písemných pramenech - tzv. berní rulou z roku 1654. Pětadvacet foliantů berní ruly patří dodnes k nejucenějším archiválním naší země. Knihy obsahují podrobné soupisy jmen tehdejších hospodářů s

výměrami jejich polností a majetku pro účely zdanění, rozdělené podle krajů. A právě tyto záznamy z ruly Prácheňského kraje poprvé ve své knížce spoluobčanům představila profcsorka Marie Kindlmanová (1903 - 1964). Sama pocházela ze starobylého rodu lhenických tkalců Sýkorů.

Dávna jména lhenických měšťanů a hospodářů ze 17. století ji očarovala už jako studentku v oboru obecných dějin na filosofické fakultě Univerzity Karlovy. Na radu svého profesora, historika Jo-

sefa Susty, pečlivě probádala radu starých písemností v Zemském archivu. Nic ji neodradilo, čtení novogotického písma, ani latina s němčinou. Milované téma se nakonec stalo i předmětem její úspěšné státní zkoušky.

Rukopis práce ale neskončil, jak to bývá, někde v šeru dlouhých regálů univerzitní knihovny. Marie Kindlmanová i po návratu do Lhenic své dílko stále doplňovala a obohatila je o další nová zjištění ze starých časů "zahrady jižních Čech". A tak se narodila její knížka o životě minulých generací.

Miloslav TRNKA

